

EM PRESENTO

Em dic Jordi Graupera i vull ser alcalde de Barcelona. Vaig néixer a la nova esquerra de l'Eixample, a mig camí entre St Antoni i Sants. El peix el compràvem al mercat de St Antoni, i el pare em duia al parc de l'Espanya Industrial a jugar. Els meus pares tenien una botiga de làmpades al carrer Consell de Cent, i el meu primer malson era un monstre fet d'endolls i porta-bombetes, que eren les andròmines que rondaven per casa. A finals dels vuitanta, els pares es van arruinar i van buscar-se altres feines. La mare de funcionària de Benestar Social, on feia d'inspectora de residències d'avis: molts dies arribava a casa i no volia sopar, i cada mes havia d'anar al notari a rebutjar herències d'avis i àvies que no tenien ningú més a qui deixar-li les quatre coses que tenien. El pare es va fer agent comercial d'algunes empreses del Baix Llobregat, i anava a munt i avall tot el dia amb el Seat Panda: coneixia els millors restaurants de menú de l'Àrea Metropolitana. Junts, van obrir un restaurant a Olesa de Montserrat, que obria només els caps de setmana i els festius, que és on jo vaig aprendre a cuinar i a separar mentalment la gent que tracta bé els cambrers de la que no.

Vaig començar a estudiar dret, filosofia i filologia i vaig treballar en tot de feines: muntant càmeres frigorífiques, tallant i fumant salmó, repartint propagana comercial, fent classes particulars, servint

copes, fins que vaig aterrar als mitjans de comunicació amb prou periodicitat per viure'n. Des d'aleshores he fet de guionista, presentador, corresponal (a Lisboa i a Nova York), productor, columnista i tertulià. Quan els meus pares, tots dos, van morir de càncer, vaig deixar les tres carreres i vaig començar a treballar al rectorat de la Universitat Ramon Llull. Encabat, passat el primer dol, vaig enllestir filosofia, vaig demanar una beca i me'n vaig anar a viure a Nova York, on vaig fer el doctorat en filosofia política, i vaig treballar de corresponal, tertulià i columnista mentre feia de professor, primer a St Francis College, després a la Universitat de Nova York, i finalment a la Parson's School of Design and Architecture. Des del 2017, sóc investigador de la Woodrow Wilson School of International and Public Affairs, de la Universitat de Princeton, en un institut de recerca que es dedica a l'autodeterminació. Des de l'estiu del 2018, torno a viure a Barcelona, amb la meva dona, la Sara, i les meves filles, l'Aurèlia i la Francesca.

Sempre he tingut vocació política, però mai no he trobat el meu encaix en els partits, malgrat que hi he col·laborat sempre que m'ho han demanat, sense sectarismes. He votat sempre o Convergència o ERC, excepte el 21D, que vaig votar la CUP, i a les properes municipals, que votaré la llista sotida de les primàries, si és que el projecte i els candidats són engrescadors. Si guanyo les primàries, segur que ens voto.

Vaig començar a interessar-me pel lloc de Barcelona al món fa set o vuit anys, amb lectures i debats que teníem sota el radar de la política dels mitjans. Però la base del meu amor per Barcelona prové de la infantesa. Com que els meus pares treballaven molt i arribaven tard a casa, jo passava les tardes passejant per l'Eixample, a l'hora que hauria d'haver estat fent els deures. De vegades pujava a un autobús i feia tota la línia. D'altres m'asseia a un portal i veia la gent passar mentre berenava. Vaig passar moltes hores de la meva adolescència participant de voluntariats per tota la ciutat, i d'aquí en vaig treure una confiança, hi ha qui diu que excessiva, en la societat civil auto-organitzada. Tinc amics que juren que tenen videos meus, fent recitals de poesia i música per tot d'antres de la ciutat, sobretot el Mediterráneo del carrer Balmes, i la Cova del Drac, de la Plaça Adrià, que si es fan públics m'ensorren la carrera política. Jo crec que em farien guanyar les eleccions. Quan Ada Colau va guanyar les eleccions del 2015 vaig començar a pensar seriosament que, si finalment feia el salt a la política, el meu lloc natural era Barcelona. I fa cosa d'un parell d'anys vaig començar a estudiar-me la ciutat seriosament. En paper i a peu.

Avui tinc la ciutat al cap, i un projecte que penso que és el millor. Però no crec que les bones polítiques surtin del cap d'un polític, sinó que és fruit del xoc d'una pluralitat de visions. Per això, al mes de març, vaig proposar celebrar unes primàries de l'espai independentista a Barcelona. No perquè cregui que haguem de convertir l'ajuntament en un ariet independentista, sinó perquè penso que els independentistes tenim una visió de Barcelona que no té ningú més, i que la col·loca al lloc que pot alliberar millor les seves forces. Per aconseguir-ho, ens cal canviar la cultura política de país, posar en marxa la mobilització que hi ha a la ciutat, i fer del futur de Barcelona el nostre tema de conversa. Si recuperem la unitat natural, de base, sense

intermediaris, que es va donar l'1 d'Octubre, guanyarem les eleccions. Tindrem el millor projecte de futur que hi ha hagut al país i a la seva capital des de la transició.

Si les eleccions són una conversa seriosa sobre Barcelona, si tots els candidats tinguéssim mitja hora per parlar amb cadascun dels electors, estic convençut que guanyaria les eleccions. Ja sé que les eleccions no són això, o no són només això, però en la mesura que siguem capaços d'arrossegar la batalla electoral cap al debat i la proposta, no només tinc més números de guanyar, també forcem els altres candidats a ser millors, i la ciutat se'n beneficia. Cada minut que dediqueu a mirar què pensem i proposem l'equip de Barcelona és Capital, que és el nom de la nostra candidatura, millor serà el debat, i millor serà la ciutat.

Anirem desvetllant les propostes a barcelonaescapital.cat, on també podeu fer-vos voluntaris de la campanya i fer les vostres aportacions econòmiques. Mentrestant podeu escoltar la nostra visió de Barcelona a: <https://youtu.be/m0AYuJQlkyU> o, si preferiu llegir i us interessa la cultura, també podeu llegir aquesta entrevista que em van fer a Núvol: <https://www.nuvol.com/noticies/jordi-graupera-si-buidem-barcelona-de-la-seva-historia-algu-lomplira-amb-una-altra-cosa/>. La conferència que vaig fer al Març al teatre Victòria la podeu trobar en format llibre: <https://www.grup62.cat/llibre-una-proposta-per-a-barcelona/273217>

Ens podeu seguir a twitter: @jordigraupera @bcnescapital

a Instagram: [barcelonaescapital_](https://www.instagram.com/barcelonaescapital_)

i a Facebook: <https://www.facebook.com/barcelonaescapital/> i <https://www.facebook.com/jgraupera>

Gràcies pel vostre temps.